

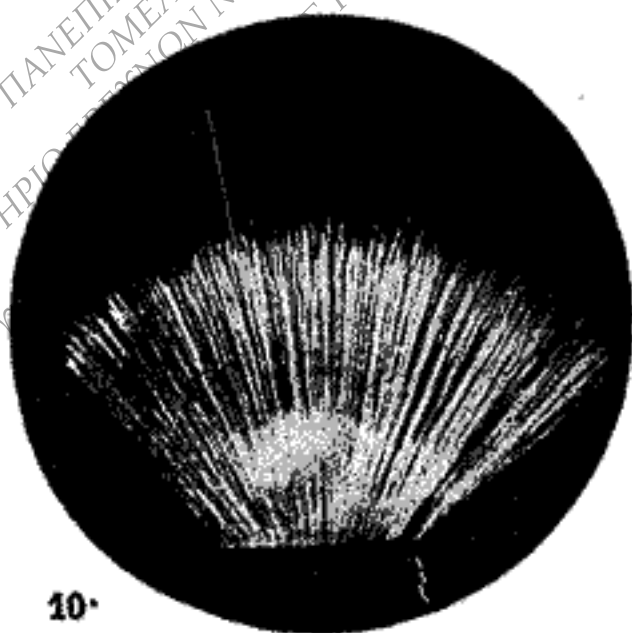

8. *Εκρηξη ατομικής βόμβας κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Μέσα στὸ νέφος αὐτὸ τῶν ὑδρατμῶν κρύβεται ἓνα ἐκτοξευόμενο ὑγρὸ βουνό-πίδακας ὕψους 2400 μέτρων καὶ διαμέτρου 300 μέτρων. Οἱ διαστάσεις τοῦ νέφους φαίνονται συγκριτικὰ καὶ ἀπὸ τὰ παρόντα στὴ δοκιμὴ πολεμικὰ πλοῖα (στὰ δεξιά). Οἱ θάλασσες καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα μολύνονται ἀπὸ τὸν *Ἀνθρώπο, τὸν πλασθέντα *«ἵνα διέπη τὸν κόσμον ἐν δσιότητι καὶ δικαιοσύνη»*... Σοφία Σολομώντα 9, 2.

9. «ΧΡ. Σταυρός», «ὁ Τίμιος Σταυρός», «Σημαία Σταυροῦ ἑξαγορά», καθένα ψηφίζει 1971, τὸν δεκτὸ ἑνιαυτὸ τοῦ Κυρίου [ἓνα ἀπὸ τὰ νοήματα τοῦ ἑνιαυτοῦ Του εἶναι στὴ σελ. 177 ψηλά, ἐνῶ ἄλλα δυὸ

νοήματα είναι : ένα στη σελ. 22 ψηλά, και άλλο στη σελ. 29, γραμμές 5, 16, και σελ. 131 γραμμή 25]. Σελ. 33, 99, 132, 40. Έξήγηση τής εικόνας : παίρνοντας ένα λεπτό ύφασμένο πανί, π. χ. γάζα ή μουσελίνα, το τεντώνουμε κοντά στο ένα μας μάτι παρατηρώντας μέσω του ύφασματος ένα ισχυρό ηλεκτρικό λαμπτήρα εύρισκόμενο μακριά απ' το ύφασμα. Βλέπουμε τότε εγχρωμή τήν εικόνα αυτή. Πείραμα του Γερμανού φυσικού φόν Λάουε στο 1912. Στοιχεία Πυρηνικής Φυσικής, σελ. 136-137, των καθηγητών Θ. Γ. Κουγιουμζέλη και Σ. Γ. Περιστεράκη, 1960.

10.

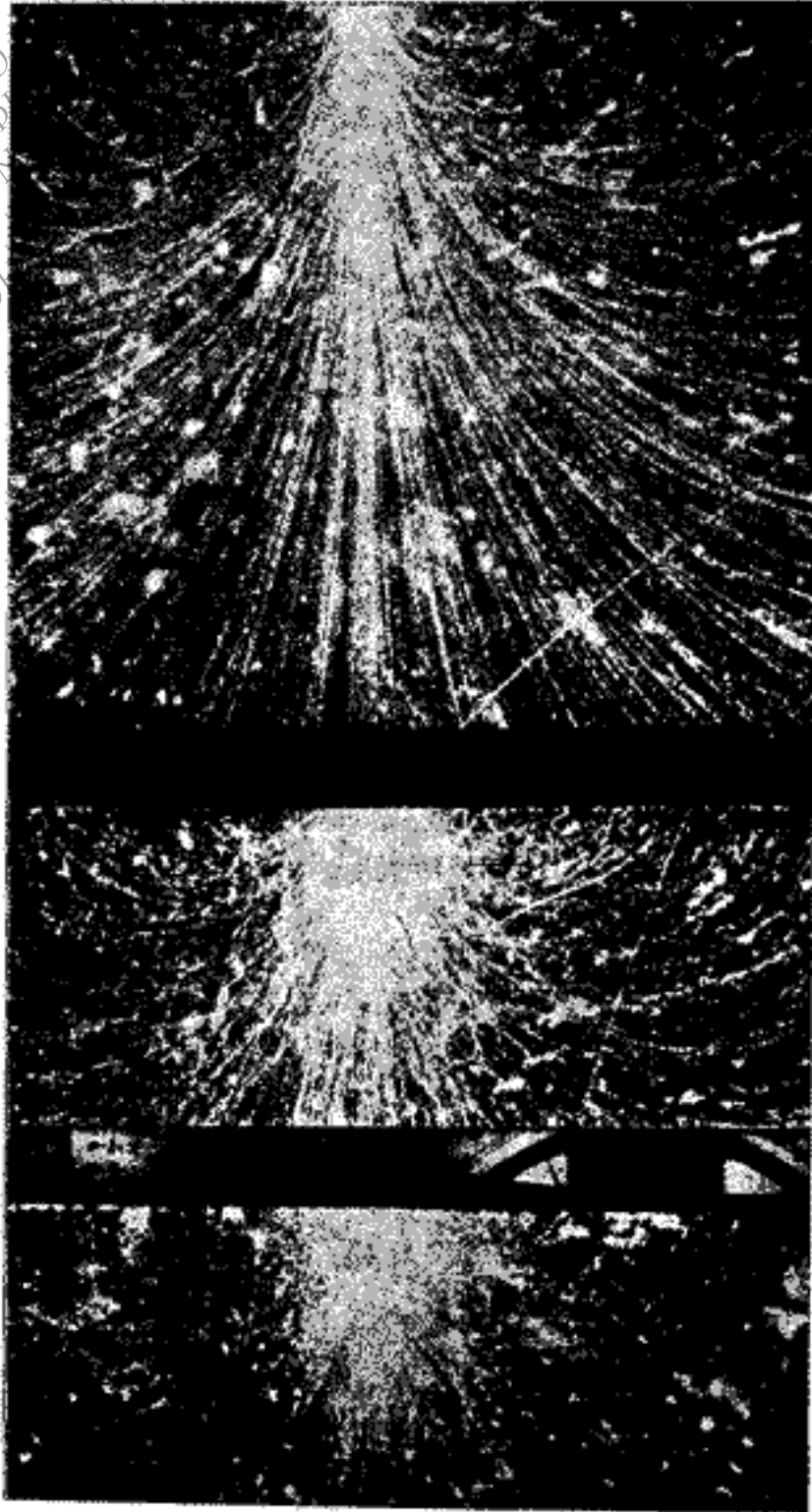

11.

10. Φωτογραφία τροχιών σωματίων άλφα (σε θάλαμο Wilson), αποκαλύπτουσα ένα μικροκοσμικό χείμαρρο πυρήνων ήλιου, του δεύτερου κατά σειρά χημικού στοιχείου. Το πρώτο είναι το υδρογόνο. 'Υδρογόνο και ήλιο είναι ή περισσότερη ύλη στους ούρανοους, έμμορφη ύλη, όχι άμορφη ύλη, διότι κάπως ταυτίζεται με νομοτελικές ή μορφοποιητικές μαθηματικές άρμονίες που κάνουν τά χημικά στοιχεία ιδιόμορφα ή ξεχωριστά, ή όντα (ίσου μορφές, στον πληθυντικό άριθμό). Σελ. 65 χαμηλά, 66 ψηλά, 70, 110.

11. Πειραματικά στη φυσική, όχι μόνο ή ύλη μετατρέπεται σε δύναμη-ένέργεια [π. χ. σε μιά βόμβα υδρογόνου], αλλά και αντίστροφα ή δύναμη-ένέργεια μετατρέπεται σε ύλη. Τέτοια φαινόμενα άλληλομετατροπών συμβαίνουν τόσο στη φύση όσο και, προγραμματισμένα, στα έπιστημονικά έργαστήρια. Αυτή ή άλληλομετατροπή ύλης και δύναμης-ένέργειας πιστοποιεί ότι στην ουσία πρόκειται για μιά και κοινή όντότητα ή όποια έχει μιά σύνθεση όχι άκόμη τελείως γνωστή στην έπιστήμη. [Δέν ύπάρχει τίποτα που νά μήν είναι συγχρόνως σύνθετο και άντιστατικό, στη φύση]. 'Η φωτογραφία δείχνει τήν στο 1934 από

τούς Γάλλους έπιστήμονες Curie-Joliot πιστοποιηθείσα «*δίδυμη γέννηση*» ενός θετικοῦ ηλεκτρονίου καὶ ενός ἀρνητικοῦ ηλεκτρονίου, προερχόμενων ἀπὸ τὴν τέτοια μετατροπὴ ἑνὸς φωτόνιου (φωτεινοῦ κύματος) μεγάλης ἐνέργειας. Ἡ μετατροπὴ αὐτὴ λέγεται «*ύλοποίηση*» τοῦ φωτόνιου, ὑλοποίηση τοῦ φωτός. Οἱ δύο συμμετρικὰ ἀπομακρυνόμενες ὀρθιες

[12.

καμπύλες είναι τὰ εἰπωμένα δυὸ (+ —) φωτογέννητα ἠλεκτρόνια, φωτογέννητος ἠλεκτρισμός. [Τὸ φῶς ἀνάγεται σὲ ἠλεκτρισμό. Maxwell, 1873]. Πυρηνικὴ Φυσικὴ, καθηγ. Θ. Γ. Κουγιουμτζέλη, 1947, σελ. 78. Κατὰ τὴν ὑπόθεσιν στὶς σελ. 109, 110 τοῦ παρόντος ἔργου, οὔτε ὁ ἠλεκτρισμὸς μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ προ-ὑλὴ, δηλαδὴ «ἀμορφὴ ὕλη». Διότι ὁ ἠλεκτρισμὸς ἔχει ὑλικὴ ἀτομιστικὴ σύνθεσιν μετρήσιμη [Ἀμερικανὸς Millikan ὁ πρῶτος μετρήσας τὸ στοιχειῶδες ἠλεκτρικὸ φορτίο (quantum), δηλαδὴ τὸ ἠλεκτρόνιον, τὸ 1909], μεγάλη.

12. Φωτογραφία καταιγισμοῦ κλιμακωτοῦ ὅπου, δηλαδὴ, ἀλληλοδιάδοχα σὲ συνεχιζόμενες δίδυμες γεννήσεις (εἰκόνας 11) παράγονται ἀφενὸς φωτόνια καὶ ἀφετέρου θετικὰ ἠλεκτρόνια καὶ ἀρνητικὰ ἠλεκτρόνια. Στὴν εἰκόνα 11 φαίνεται μόνο μιὰ δίδυμη γέννησις. Ἐνῶ ἐδῶ τὸ φαινόμενον εἶναι χειμαρρωδῶς μαζικὸ καὶ παρατεινόμενο, μιὰ συνεχιζόμενη καταρρακτώδης ἀλληλομετατροπὴ κυματικῆς ἀκτινοβολίας (φωτόνιων) καὶ σωματιδιακῆς ὕλης (θετικο-ἀρνητικῶν ἠλεκτρονίων). Σὲ ἀκριβέστερη διατύπωση πρόκειται γιὰ «ἓνα εἶδος κλιμακωτοῦ καταιγισμοῦ, ἓν εἶδος ἀκτινωτῶς ἐξελισσομένης γενέσεως φωτονίων καὶ σωματιδίων (ἦτοι) + — ἠλεκτρονίων ὁλονὲν μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ καὶ μικροτέρας καθ' ἕκαστον ἐνεργείας». Στοιχεῖα Πυρηνικῆς Φυσικῆς, καθηγητῶν Κουγιουμτζέλη-Περιστεράκη, 1960, σελ. 277. Φαινόμενα στὴν κοσμικὴ ἀκτινοβολία [ἢ ὅποια συνήθως εἶναι γυμνοὶ πυρῆνες ἀτόμων ἀπὸ τὸ πρῶτο στοιχεῖο, τὸ ὕδρογόνο (ποῦ γυμνὸ, δίχως ἠλεκτρόνιον περιφερικόν, ἴσον πρωτόνιον), μέχρι τὸ ὄγδοον, τὸ ὀξυγόνο]. Τὸ κάπως πανοραμικὰ μεγαλειῶδες στὴν κοινὴ κατανόησιν τῶν εἰκόνων 11 καὶ 12, εἶναι κάποιον, ἀποδειγμένα κοινὴν στὴ φύσιν, ἀντιστατικὴν συνταύτισιν δύναμιν κυματικῆς μορφῆς καὶ δύναμιν ὑλικῆς μορφῆς. Σ' ἓνα Μ ποσὸν ὑλικῆς μάζας περιέχεται πυκνότητα ἀποθηκευμένη (ἐλκτικὰ αὐτοδεσμευμένη) μιὰ κυματικὴ δύναμη-ἐνέργεια τόσο ἰλιγγιωδῶς μεγάλη ὅσο ὁ πολλαπλασιασμὸς τῆς μάζας Μ ἐπὶ τὸ τετράγωνον τῆς ταχύτητος τοῦ φωτός [τὸ ὅποιο τετράγωνον εἶναι 300.000.000 μέτρα στὸ δευτερόλεπτον ἐπὶ 300.000.000 μέτρα στὸ δευτερόλεπτον]. Ὄταν ἓνα φυσικὸ [=ὑλο-ἐνεργειακόν] σύστημα ἐξαπολύει δύναμη-ἐνέργεια, τότε ἰσοδύναμον χάνει (μετατρέπεται) ἀντίστοιχον ποσότητα ὑλικῆς μάζας του. Σελ. 66 χαμηλά, σελ. 67 ὅλη.

Ὄταν ἡ ἐπιστήμη πειραματικὰ, στὴν ἀναλυτικὴ ἐκχυσιν-ἐκμέτρηση τῆς δύναμιν [ἢ ὅποια ἀπαρτίζει καὶ τὴν ὕλην] ἐρευνᾷ τὴν ὅσον γίνεται ἐσχάτη θεμελίωσις-δομὴ τῆς ὕλης, διαπιστώνει ἀνυπαρξίαν θεμελίων-ὑποδομῆς. Σελ. 108. Διότι σὲ μιάν ὀλοτέλα κινήτικώτατη οὐσία τί θέσιν ἔχουν... τὰ (ἀνθρωπομορφικὰ) θεμέλια, ἡ ὑποδομὴ, ἡ βάση; Καὶ ὑπάρχουν μὲν ἓνα εἶδος «θεμέλια» ἀσύλληπτα, ὅπου ὀφείλεται ἡ ἀλληλεπιδετή τους ἀντιστατικὴ ὀλοκληρία τῆς μορφῆς, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ «θεμέλια»

«αὐτομάτη» τῆς ἀέναα Θεοξάρτητης τριαδικότητος τοῦ ὄντος (σελ. 95 τέλος, 96 ἀρχή, 103 μέση, 104, 105, 186 μέση) βέβαια προϋποθέτει κάπως καὶ ἓνα εἶδος κτιζόμενης σοφίας, πνεύματος κτιστοῦ, κτιζόμενου ἀπὸ τὸ ἀκτιστο Πνεῦμα. Σελ. 107 χαμηλά, 156. Σοφία Σειράχ 1, 1-14.

Τὸ τέτοιο πνεῦμα-σοφία (κτιστό-κτιζόμενο) δὲν εἶναι βέβαια τὸ κτίζον Πνεῦμα, κοῦχι διὰ τὸ Πνεῦμα τὸ "Ἅγιον, μὴ γένοιτο, πνεῦμα δὲ ἦν καὶ αὐτὸ παρὰ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθὲν ἀφ' οὗ οἱ ἄνεμοι (ἀλληγορικά, κοσμογονικά, καὶ ἄνεμοι) ἐτελειουργήθησαν». Βίος Ἁγ. Ἀνδρέα σαλοῦ σελ. 82 ψηλά. Τὸ «αὐτομάτη» τῆς κτιστῆς Θεοξάρτητης σοφίας κάθε ἄλλο παρὰ μειώνει τὸν ὄντα ὅταν, ἀξιοχαρῶς ἐκούσιά Του, ἀπὸ Ἄμεσος γίνεται κάπως ἔμμεσος, ἀπὸ Αὐτοφανέρωτος γίνεται «Θεὸς κρυπτόμενος», σὲ μιὰ μὴ-Ἀριστοτελική λογικὴ ὄντας ὁ Ποιητῆς Τριαδικὰ ἑνιαῖα συγχρόνως: (1) «παρὰ» (δίπλα ἢ ἔμμεσα) πάντα τὰ ἔργα Του, τὰ ὁποῖα εἶναι (2) «ἐν Αὐτῷ», καὶ ὁ Ποιητῆς εἶναι «ὁ πανταχοῦ Παρῶν καὶ τὰ πάντα Πληρῶν», καὶ (ἐπειδὴ Αὐτὸς εἶναι ὁ Πανουράνιος Ὑπαρξοδότης) Αὐτὸς (3) εἶναι τὸ πᾶν, κάπως. (Τὸ συναφὲς εὐαγγέλιο Θωμᾶ, χωρίο 81, ποῦ ἀγιοτριαδικὰ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ κάνει λόγο ὅτι Αὐτὸς εἶναι τὸ πᾶν, δὲν τὸ ἐπικαλεῖται ἐδῶ ὁ γράφων, μόνο διότι αὐτὸ εἶναι «ἀπόκρυφο»). Διότι στὸ τέλος τῆς Σοφίας Σειράχ (ἀκριβέστερα, πρὶν ἀπὸ τὸν Πατέρων Ὑμνο), κάπως ἀνακεφαλαιώνεται: «συντέλεια λόγων: τὸ πᾶν ἐστὶν Αὐτὸς», «Αὐτὸς γὰρ ὁ μέγας παρὰ πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ. δοξάζοντες Κύριον ὑψώσατε, καθόσον ἂν δύνησθε, ὑπερέξει γὰρ καὶ ἔτι», «πολλὰ γὰρ ἀπόκρυφά ἐστι μείζονα τούτων, ὀλίγα γὰρ ἐωράκαμεν τῶν ἔργων Αὐτοῦ. πάντα γὰρ ἐποίησεν Ὁ ΚΥΡΙΟΣ...» Σοφία Σειράχ 43, 27-33. [Θὰ ἦταν ἀφέλεια νὰ νομιστῆ ὅτι πρόκειται γιὰ σκέτο πανθεϊσμό. Ὁ ὄρος «πανθεϊσμός» ἀπορρίπτεται. Ὁ ἐξωκόσμιος ἰδεαλισμὸς-δυσισμὸς ἐπίσης. Ὁ ὕλισμὸς ἀπορρίπτεται κι' αὐτὸς βέβαια. Δὲν ὑπάρχει κανένας ὄρος «-σμός» ποῦ νὰ ἀποδίδῃ τὴ διπλᾶ τριαδικὴ καὶ Τριαδική (καὶ συγχρόνως τριπλᾶ ἑνιαῖα καὶ Τριαδικὰ ἑνιαῖα) ὄντολογία καὶ ὄντολογία, δὲν ὑπάρχει· καὶ οὔτε γίνεται ἀπόπειρα νὰ κατασκευαστῆ, καὶ οὔτε πρέπει τὸ ἀσύλληπτο μυστήριον νὰ βεβηλωθῆ-ἐξευτελιστῆ ἀπὸ τὰ δεκανίκια τῶν θνητῶν]. Τὸ τριπλᾶ ὀρίζον χωρίο Σοφίας Σειράχ 43, 27-33, νοεῖται συγχρόνως καὶ ἑνιαῖα Τριαδικὰ: Τὸ μὲν «ἐστὶν» ἀναφέρεται στὸν Υἱὸ διότι Αὐτὸς «τελειουργεῖ» (ὀλοκληρώνει) τὴ δημιουργούμενη ὕλη ἄμορφου ὄντος καὶ ἔμορφων ὄντων. Σελ. 160, 161 ἀρχή, καὶ 159.

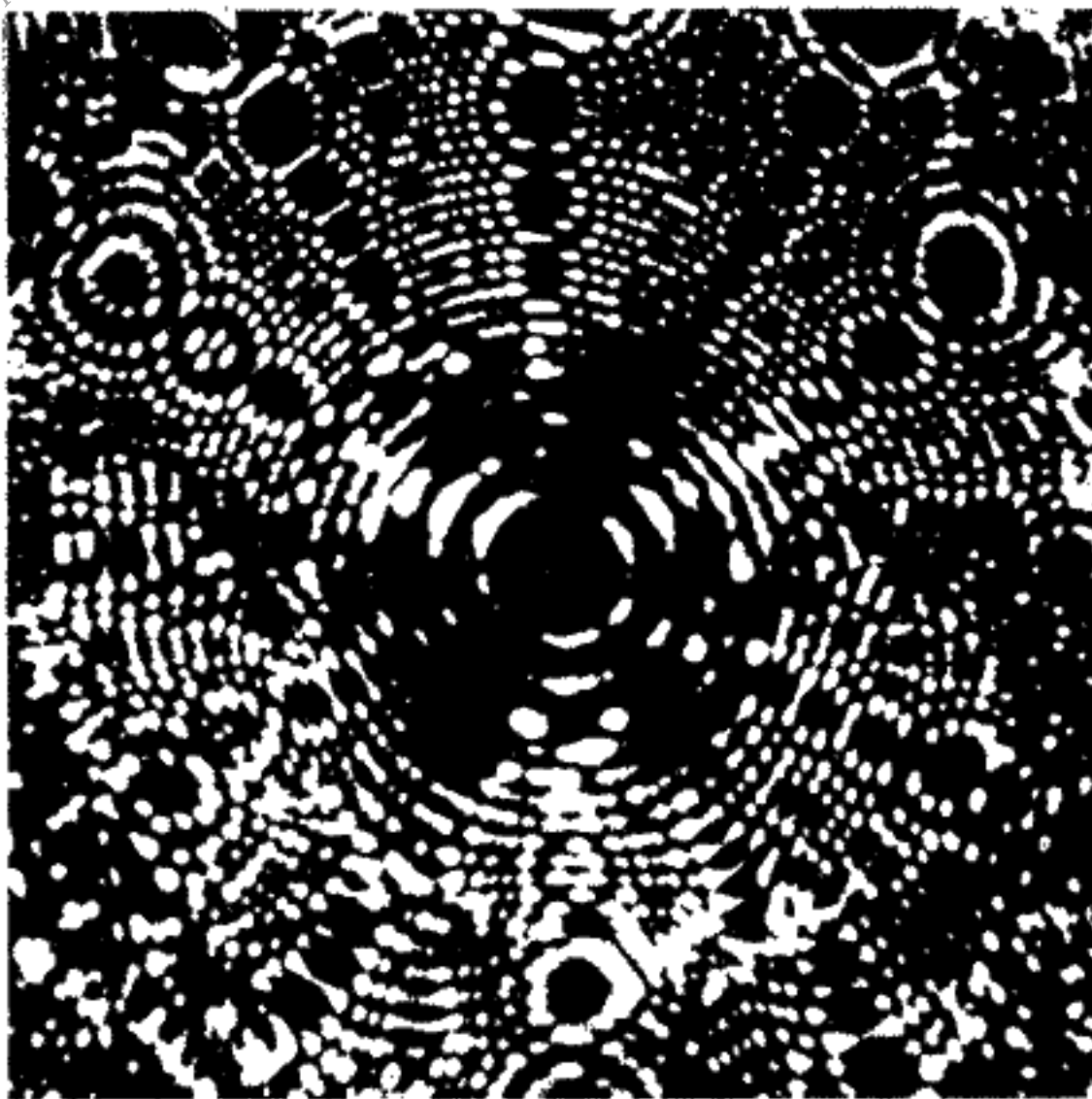
Τὸ δὲ «παρὰ» (δίπλα) ἀναφέρεται στὸ Πνεῦμα, στὸ τοῦ Πνεύματος «παρ'» «ΠΑΡέκτασις», τοῦ προφήτη Ἀνδρέα σαλοῦ (σελ. 161 ψηλά), ὁ ὁποῖος ἦταν «κρυπτός ἥλιος καὶ οὐράνιος στύλος, ὁ μακάριος Ἀνδρέας, ὁ διὰ Κύριον πένης καὶ ξένος», «τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν κρυπτῶς

Θεῷ ἀγωνισάμενος». Βίος του, σελ. 80, 104, 105. Τὸ δὲ ΚΥΡΙΟΣ ἀφορᾷ τὸν Πατέρα.

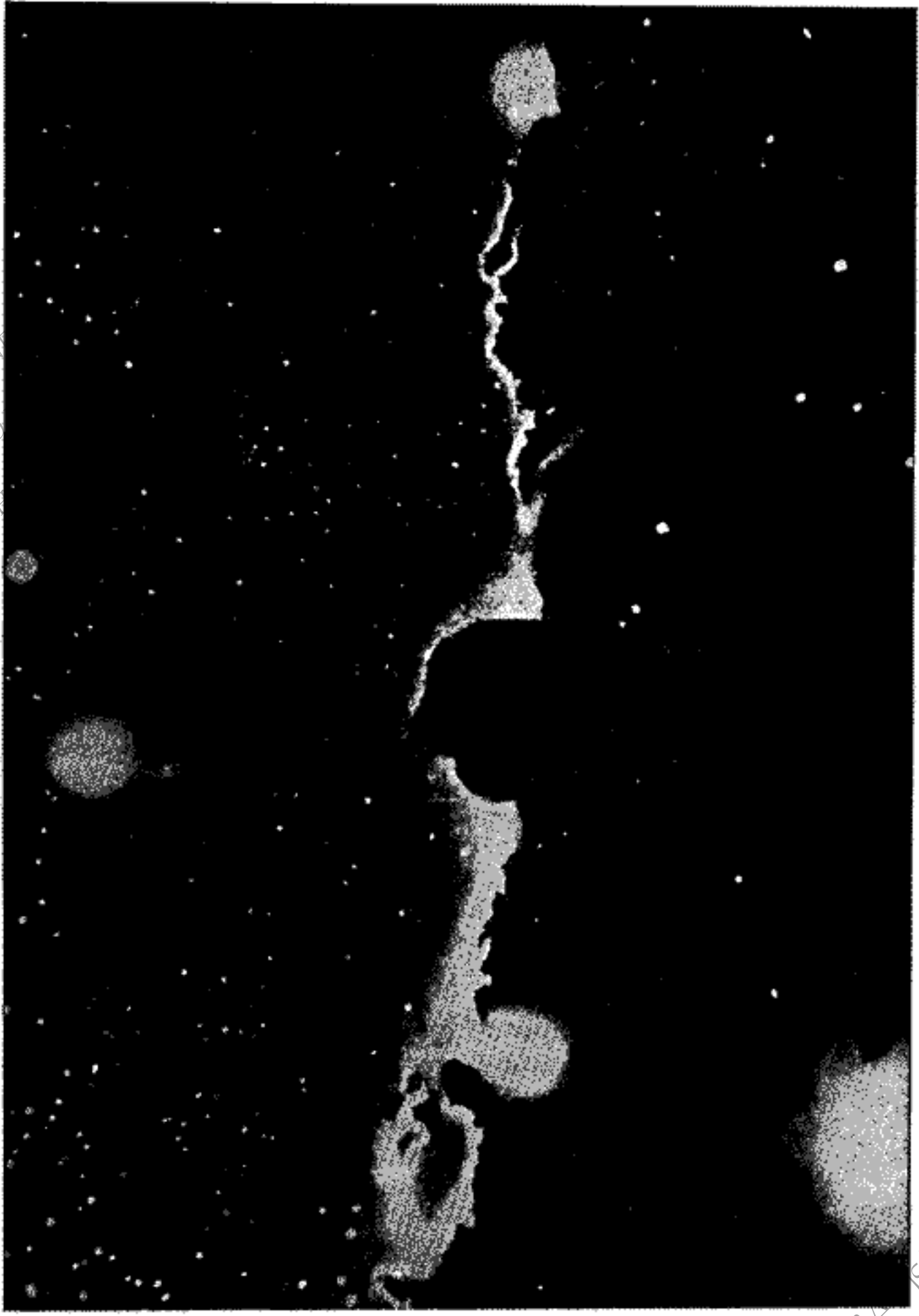
Ὅσο ἀφορᾷ τὸ κάποιο (ἄγνωστο) εἶδος μὴ-ἀνθρωπομορφικῆς ζωντανίας, ἡ ἀσύλληπτης μας αἰσθαντικότητος, ποὺ κάπως θὰ ἐνυπάρχη στα ὄντα ὅλα (σελ. 218), ἡ Βίβλος ἐξυπηρετεῖ μιὰν κατ' ἀρχὴν ὑπαρξὴ τέτοιου μυστήριου: «*πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ ἐπιθυμητὰ καὶ ὡς σπινθήρ ἔστι θεωρῆσαι. πάντα ταῦτα ζῆ, κτλ.*». Σοφία Σειράχ 42, 22-25. Σελ. 66 χαμηλῶς. «*Σὺ ζωοποιεῖς τὰ πάντα*». Νεεμίας 9, 6. «*ἐν Αὐτῷ (ἐν τῷ Υἱῷ) ἐκτίσθη τὰ πάντα*» «*ιὰ πάντα δι' Αὐτοῦ καὶ εἰς Αὐτὸν ἐκτισται*» «*τὰ πάντα ἐν Αὐτῷ συνέστηκε*». Κολοσσαεῖς 1, 15-17. (Πῶς μπορεῖ «τὰ πάντα» νὰ ἔχουν τέτοια τιμὴ, καὶ νὰ εἶναι δίχως κανένα ἴχνος ὁποιοδήποτε εἶδους ζωῆς;). Κάπως συναφῆ καὶ τὰ χωρία Ματθαίου 12, 32, καὶ Λουκᾶ 20, 38. Ψαλμὸς 148 ὅλος. «*Αἰνεῖτε Αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν καὶ τὸ ἕδος (κάποια ὕλη-δύναμη) τὸ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν*». «*Ἐξαπέστειλον αὐτήν (τὴ σοφία-πνεῦμα) ἐξ ἀγίων οὐρανῶν καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης Σου πέμψον αὐτήν*». Ψαλμὸς 148, 4. Σοφία Σολομ. 9, 10. Ματθαίου 23, 20-22, καὶ σελ. 111. Πῶς μπορεῖ ὁ τόση τιμὴ δεχόμενος οὐρανὸς νὰ εἶναι ὀλότελα δίχως ὁποιοδήποτε εἶδος ζωντανίας; «*ἐξ Οὐ τὰ πάντα*», καὶ «*δι' Οὐ τὰ πάντα*». Α' Κορινθίους 8, 6. «*ὅτι ἐξ Αὐτοῦ καὶ δι' Αὐτοῦ καὶ εἰς Αὐτὸν τὰ πάντα*». Ἀγιοτριαδικά, Ρωμαίους 11, 36. «*Ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσι*». Α' Κορινθίους 15, 28. Τὸ ἐρώτημα «*πόθεν; Ἐκ τίνος;*» γιὰ «τὰ πάντα», ἡ Βίβλος πολλὰς φορές τὸ ἀπαντᾷ ἐνιαῖα Ἀγιοτριαδικὰ μὲ τὶς εἰπωμένες προθέσεις: «*ἐκ, ἢ, ἐξ' διὰ (=μέσω) ἐν, ἢ εἰς*» [σελ. 65, 93]. Ἀκόμη, «*ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωοποιοῦντος τὰ πάντα*». Α' Τιμόθεον 6, 13. Οἱ πνευματικοὶ ποταμοὶ τοῦ ὄντος (ἡ Θεοπλημμύρα τῆς κτιζουσας Τριαδικότητος πρὸς καὶ μέσα στὴν κτιζόμενη τριαδικότητα· σελ. 104, 105) κάπως γενεσιουργὰ καταμουσκεύουν «*ἅπασαν τὴν φύσιν πρὸς ζωογονίαν*», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία. Φωνὴ Κυρίου, 31. 3. 1964. Ὁ τελεσιουργῶν Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱός, στὴν κοσμοδημιουργία «*τεθεὶς οὖν πρῶτος θεμέλιος, πρῶτος συνέχει καὶ τὰ τελούμενα, ἀέναα*». Βίος Ἀγ. Ἀνδρέα σαλοῦ, σελ. 86. Συναφῶς, σελ. 160, 161. **Τὰ συνέχει ὀλότελα ἄζωα «ὁ Ζωοποιῶν τὰ πάντα»;**... Αὐτά, «*πάντα τὰ ποιήματά Σου, Κύριε θέλουσι Σε αἰνεῖν*». Ψαλμὸς 145, 10. Αἰνῶ=ζῶ. Ψαλμ. 113, 25, 26.

Μιλώντας γιὰ (κτιστὴ) ὕλη-δύναμη, κάπως εἰκονιζόμενη στὸ κλισέ 12, μπορεῖ πρὸς δόξα τοῦ ὄντος νὰ παρατεθῆ ἀπὸ τὴ Βίβλο Του, «*ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἢ δόξα Αὐτοῦ, καὶ τῆς αἰνέσεως Αὐτοῦ ἦτο πλήρης ἡ Γῆ. Καὶ ἡ λάμψις Αὐτοῦ ἦτο ὡς τὸ φῶς*» (ἄκτιστο φῶς, ὄχι δηλαδὴ ἡ ὕλη-ἐνέργεια τῆς Φυσικῆς)· «*ἀκτίνες ἐξήρχοντο ἐκ τῆς χειρὸς Αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ ἦτο ὁ κρυφὸν τῆς ἰσχύος Αὐτοῦ*». [Τὸ ἄγνωστο κτιστὸ φῶς Του τὸ ἀνυμνούμενο «*φῶς Οἰκῶν ἀπρόσιτον*», τοῦ Παύλου πρὸς Τιμό-

θεον Α' 6, 16, ἴσως εἶναι ἡ «ἄμορφος ὕλη» ἀσύλληπτά μας]. Συναφῶς, «τρι-
σήλιος Θεότης», «θεαρχικὸν Φῶς», «ἢ τὸν πρῶτον τῶν Ἀγγέλων ἀμέσως
διάκοσμον, ἀπροσίτοις τοῦ Σοῦ κάλλους ἀκτίσιν ἐλλάμπουσα, ταῖς Σαῖς
αἴγλαις φώτισον, Τριάς ἢ μοναρχικωτάτη, τοὺς ὀρθοδόξως Σε μέλλοντας».
«ἀκατάληπτε μὴν Κυριαρχία, καὶ μία τριαδικὴ Θεαρχία, τριλαμποῦς αἴ-
γλης». Παρακλητικὴ, σελ. 13-15, 221. «Τὸ ὄνομα Αὐτοῦ εἶναι, ὁ Κύριος
τῶν δυνάμεων» (κτιστῶν Του δυνάμεων καὶ ἀέννα κτιζόμενων-συντη-
ρούμενων). «Ἐν τῷ Κυρίῳ τῷ Θεῷ εἶναι Αἰώνιος Δύναμις» (ἄκτιστη,
κτιζούσα-συντηρούσα). Ἡσαίας 54, 5, καὶ 26, 4. Τὸ αἰώνιο τοῦ ὄντος
ἐξαρτημένα ἀέννα ὀφείλεται στὸ Αἰώνιο τοῦ ὄντος. Τέλος, τὸ πιὸ θε-
μελιώδες κοσμοθεωρικὸ θέμα γιὰ τὸ πῶς ἀκριβῶς προκύπτει νὰ ὑπάρχη
ἡ «ἄμορφος ὕλη» (κάποια προκοσμικὴ προ-ύλη, σελ 110), ἀπὸ τὴν
ὁποία ὁ Ὄν ἐκτίσει-ἐποίησε τὸν κόσμον (Σοφία Σολομώντα 11, 17, 20),

ΠΑΝΤ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ

Ε.Υ.Λ. Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

τερικῶν ἐνὸς οὐρανοῦ), καὶ πάλι τὰ «ὕδατα» τὰ ὑποκάτωθεν [=τὰ ἀπὸ μέσα] τοῦ στερεώματος; Εἰδικὰ στὸ χωρίο αὐτὸ (Γένεση 1, 6-8), ἐπειδὴ σὲ ἄλλα χωρία τὸ νόημα διαφορίζεται ἀπὸ σκόπιμη κρυπτικότητα, «ὕδατα» παραστατικά σημαίνει ἐπίσης τὴν τρεχάμενη (ἀντιστατική) ὕλη-ἐνέργεια, κοσμικὴ ὕλη, κλπ., κάπως αὐτὸ ποὺ δείχνει [καὶ ποὺ δὲν δείχνει] ἡ φωτογραφία: «Ἔθεσε τὸ σκότος ἀπόκρυφον τόπον αὐτοῦ», «ὕδατα σκοτεινά, νέφη πυκνά τῶν ἀέρων» («ἀερίων» τὰ λέγει ἡ Φυσική, καὶ «ἀνέμους» ὁ Ἁγ. Ἀνδρέας σαλός, βίος του σελ. 82). Καὶ ὕστερα τί ἀκολουθεῖ; «Ἐκ τῆς λάμψεως τῆς ἔμπροσθεν αὐτοῦ διήλθον τὰ νέφη αὐτοῦ, χάλαζα (ἀλληγορικά) καὶ ἄνθρακες πυρός». Ψαλμὸς 18 (17 Ο΄), Π, 12. «σκότος: ὕδατα ζοφερά, νέφη πυκνά τῶν ἀέρων». «σκότος ὑδάτων ἐπάχυνεν (ἐτύκνωσε) ἐν νεφέλαις ἀέρος. ἀπὸ τοῦ φέγγους ἐναντι αὐτοῦ ἐξεκαύθησαν ἄνθρακες πυρός». Σαμουὴλ Β΄ 22, 12, 13. Βασιλειῶν Β΄, 22, 12, 13. «Ἐγὼ περιενδύω τοὺς οὐρανοὺς σκότος, καὶ θέτω σάκκον τὸ περικάλυμμα αὐτῶν». Ἡσαίας 50, 3. («Σκότος» ἴσον σκοτεινὰ νέφη ἀέρων, καὶ «περικάλυμμα» ὑποσημαίνει τὴν εἰπωμένην στερέωση ἀντιστατικῶν ὀρίων ἐξωτερικῶν καθενὸς οὐρανοῦ). «Ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέριον (ἢ ἔνεκα τῆς μακροκοσμικῆς ἀναπνοῆς-ἀνάπαλσης φάση τῆς «διαστολῆς τοῦ σύμπαντος», ἢ, πιθανώτερα, φάση ἀναπνοϊκῆς διαστολῆς τοῦ οὐρανοῦ-κυττάρου). «ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς νέφη τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερόγων ἀνέμων» (ὅπου, οἱ ὄροι «ὕδασι, νέφη, ἀνέμων», εἶναι κάπως συνώνυμοι στὶς εἰπωμένες κοσμογονικὲς ἀλληγορίαι των). Ψαλμὸς 103 (104), 2, 3.

Γιὰ τὴν πληθώρα (οὐσιαστικὰ ἀπέραντη) τῶν ξεχωριστῶν κυττάρων-οὐρανῶν, πλεόντων σ' ἓνα ὑπερ-διάστημα ἢ ὑπερ-οὐρανό, ἡ Βίβλος κάνει λόγο μὲ φράσεις ἀλληλοσυμπληρούμενες, «ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς», «ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ οὐρανὸς τῶν οὐρανῶν», «σὺ ἐποίησας τὸν οὐρανόν, τοὺς οὐρανοὺς τῶν οὐρανῶν, καὶ πᾶσαν τὴν στρατιὰν αὐτῶν», κλπ. Χρονικῶν Β΄ 6, 18. Νεεμίας 9, 6. Δευτερονόμιο 10, 14. Βασιλέων Α΄ 8, 27. Ψαλμὸς 148, 4. Ματθαίου 6, 9. Ὁ ἥρωας τῆς ταπεινώσεως ποὺ εὐλογήθηκε λίγην ὥρα ἀφοῦ παράδωσε τὸ πνεῦμα του νὰ ἀναληφθῆ ἀπὸ τὸν Κύριο (ἔτσι νέο βαθυσήμαντο συμβολισμὸ προτυπώνοντας), ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας σαλός, μεταδίνει μέσω τοῦ βιογράφου του (βίος του σελ. 104, 83) τὰ ἐξῆς γιὰ τὸ τί ὑπάρχει πέραν τοῦ κύκλου ὄλων τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων: «ὑπεράνω δὲ τούτων ἀπάντων ὑπάρχει αἰθὴρ γαληνόμορφος ἀναβαίνων εἰς ὕψος ἀπειρον καὶ πάλιν εἰς βάθη ἀπόρητα καὶ ἀκατάληπτα εἰς τὴν ἀπέραντον ἄβυσσον τῶν ἀβύσσων ἐπὶ πᾶσι τοιγαροῦν τούτοις, ἢ τῆς Θεότητος αὐτῆς πλουσιοπαρόχως ἐφεδρεύουσα πρόσεσι καὶ ἔτι ἀνωτέρω· ἐὰν ἐκτείνης τὴν θεωρίαν ἐκεῖ, εὐρήσεις τὴν τῆς τρισυποστάτου καὶ ἀπροσίτου Θεότητος ἐνιαίαν δύναμιν».

Κατά τὸν ἴδιο (βίος του σελ. 80-82), ὁ Κύριος κτίζει-ποιεῖ πρῶτα τοὺς «ἀπεράντους αἰῶνας» «τὸ διηκεκὲς τῶν καιρῶν καὶ τῶν χρόνων τὸ ἄπειρον ἢ δὲ οὐσία αὐτῶν πνεῦμα ἐνὶ (ἐνεστί) πολύμορφον καὶ θαυμαστόν· ἐπιτὰ σημεῖοις (Σοφία Σειράχ 17, 5) σταδιοδρομούμενον· ἐπὶ τούτοις ἔλαβον νοί, οἱ τε Ἄγγελοι καὶ οἱ ἄνθρωποι». Οἱ Ἄγγελοι (ἄνω στρατηγίαι) ἀκολουθοῦν, ἀπὸ τὸ «πολύμορφον πνεῦμα τῶν αἰώνων» (μορφοποιητικῶν χρόνων ἔμμουσα φιλομαθηματικῶν Του). Καὶ τρίτο, κτίζονται-ποιοῦνται «ἔρεβος καὶ χάος· σκότος καὶ ὕδωρ· πῦρ καὶ ὀμίχλη» καὶ «τὸ δὲ (ἀλληγορικό, σκοτεινὸ) Ἰδωρ οὐκ ἦν ἐσθηκός, ἀλλὰ κινούμενον καὶ τὰ πάντα ἐπικλύζον· πνεῦμα γὰρ φησὶ (Γένεση 1, 2) ἐπεφέρετο ἐπάνω τῶν ὑδάτων· καὶ εὐθυφώρως ἐπήγαγεν αὐτὸν εὐθέως» (ἄμεσα διοικητικά Του, αὐτὸ σημαίνει ἡ τετραπλῆ πρόθεση ἐπὶ γιὰ τὸν Ὑπέρτατον ὄντα τὸν παντοδύναμο καὶ πανεπίσκοπο καὶ πανεισχωροῦντα καὶ ἀσύγκριτα κινήτικώτατο καὶ διατείνοντα ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας εὐρώστως καὶ διοικοῦντα τὰ πάντα χρηστῶς: Σοφία Σολομώντα 7, 23-24, καὶ 8, 1), «καὶ (Αὐτός, τὸ Πνεῦμα) περιέβαλε τὸ πνεῦμα τοῦτο· οὐχὶ διὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μὴ γένοιτο, πνεῦμα δὲ ἦν καὶ αὐτὸ παρὰ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθὲν ἀφ' οὗ (ἀπὸ τοῦ ὁποίου) οἱ ἄνεμοι ἐτελεσιουργήθησαν». (Εἶδαμε, σελ. 224, ὅτι «ἄνεμοι» εἶναι κάπως συνώνυμοι μὲ «ὑδάτα σκοτεινά», «γέφη πυκνὰ τῶν ἀέρων», μακροκοσμικά, ὅπως τὸ λέγει καὶ ὁ Ἅγιος: «ἔρεβος καὶ χάος· σκότος καὶ ὕδωρ», κλπ. προειπωμένα· μικροκοσμικά δὲ «ἄνεμοι» εἶναι κάπως συνώνυμοι μὲ τὰ πεδία δυνάμεων τῆς φυσικῆς, πού μποροῦν νὰ ἐπεκτείνωνται σὲ μεγάλες ἀποστάσεις π. χ. σὰν ἡλιακοὶ ἄνεμοι, μαγνητικὰ πεδία, ἑλκτικὰ πεδία κλπ., ὅπως μπορεῖ νὰ εἶναι συνώνυμοι μὲ πεδία ἄγνωστων ἔμψυχων δυνάμεων μέσα μας αὐτοὶ οἱ παραστατικά ἀλληγορικοὶ «ἄνεμοι», π. χ. στοῦ Ἁγίου Μακαρίου «Ὁμιλίαι Πνευματικαί», ὁμιλία β', σελ. 27, ἔργο Κ. Τσαταλοῦ σελ. 80).

Τὸ ἐν λόγῳ κτιστὸ-κτιζόμενον πνεῦμα ἐξηγεῖ ἄμεσα τὸ Θεόθεν ἀέναο «αὐτομάτη» σ' ὅλη τὴ φύση, καὶ συνεξηγεῖ τὴν ἀφάνεια (ἀφανῆ Παρουσία) τοῦ ὄντος ἀλληλένδετα μὲ τὴ φανερὴ παρουσία τοῦ κτιζόμενου-συντηρούμενου ὄντος-ὄντων. Ἔτσι ὁ μὴ θέλων νὰ διεισδύσῃ, εὐλαβικώτατα μὲ τὸ τρίτο μάτι τῆς Πίστης, πέραν ἀπὸ τὸν πέπλο (πέραν ἀπὸ τὸ «αὐτομάτη») τὸν σκεπάζοντα τὴ φύση ὅλη, αὐτὸς μυωπικά θὰ βλέπῃ μονάχα τὸν πέπλο «αὐτομάτη», μονάχα τὴν μὲ τὶς περιορισμένες μας αἰσθήσεις ἀτενιζόμενη φύση, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἱεροκοινωνήσῃ πρὸς τὴ Θεία προέλευση-ἀναγωγή τοῦ «αὐτομάτη», χωρὶς δηλαδὴ νὰ βρῖσκη τὸν Ὑπέρτατον ὄντα ἔστω κι' ἂν ὑλιστικὰ ὑψιπετῶς εἰσδύσῃ σὲ ὁποιοδήποτε βᾶθῃ ἀστεροναυτικοῦ διαστήματος... Αὐτὸ δμως τὸ ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα τοῦ ὄντος πρωτόκτιστο «πολύμορφον καὶ θαυμαστόν πνεῦμα τῶν αἰώνων» (πληθωρικώτατου πάμμουσου μορφοποιητικοῦ χρόνου φιλομαθηματικοῦ), ἀπ' ὅπου κάπως ἀέναο ἀπορρέει

τὸ «αὐτομάτη» ἢ τὸ ἐνιαῖο *«πάντα μέτρον καὶ ἀριθμὸν καὶ σταθμῶν διατάξας»*, δὲν εἶναι ἄζωο ἀλλὰ κάπως ζῆ (ὄχι ἀνθρωπομορφικά). Ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀπὸ *«καταστάσεων»* (ποιότητων) ἔλαβε οὐσία ὁ Ὡν καὶ ἔκτισε-ἐποίησε *«τὰς στρατηγίας τῶν οὐρανίων δυνάμεων»*, «Ἄγγελους, κλπ». Καί, τρίτο κατὰ σειρά, ἔκτισε-ἐποίησε τὸ προκοσμικὸ ὄν, ἴσον τὴν ἀμορφη ὕλη ἢ προ-ὕλη. Καὶ ἀπὸ αὐτὴν [Σοφία Σολομ. 11, 17] ἔκτισε τὰ ὄντα=τὸν κόσμον=τὴν ὕλη-δύναμη μὲ τις ρέουσες μορφές τῆς, τὴ μικροκοσμικὴ ὕλη-δύναμη=τὴν ἀόρατη καὶ ἀκατασκευάστη «γῆ» [Γένεσης 1, 1, 2, ἄλλο νόημα τοῦ ὄρου «γῆ», ἀλληγορικά], τὰ σύμπαντα. Μάλιστα *«καθ' ἑξῆς κόσμον τὰ δρώμενα στοιχεῖα ἐν καθ' ἑν ἔδημιούργησεν»*. Εἶναι πολὺ αἰσιόδοξο ὅτι κατὰ πρόγνωση Θεοῦ ὁ ἥρωας τῆς ταπεινώσεως προφήτης Ἀνδρέας σαλὸς εὐλογεῖται νὰ ρίξη (μετὰ τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη 1,1-3) ἕνα περαιτέρω φῶς στὴ Γένεση, μάλιστα μιᾶς τέτοιας Θεοθεν προρρυθμισμένης ποιότητος ποὺ πνευματικὰ νὰ ὑπηρετῇ τὸ ἐσχατοκαιρικὸ «συγκλίνειν» τῆς διαιρεμένης ἀνθρωπότητος, ἔτσι τείνοντας πρὸς ἐξομάλυνση τῶν δρόμων ποὺ πολλαπλᾶ κατευθύνονται πρὸς τὴ φιλάνθρωπη λύτρωση *«μία ποιμνη, εἰς Ποιμῆν»*, μέσω τοῦ ἐπίσης προρρυθμισμένου Του *«καινὰ ποιῶ πάντα»*. Μάλιστα ἐνὸς *«καινὰ ποιῶ πάντα»* ποὺ ὑπηρετεῖται μέσω Βίβλου Του καὶ Ἀποστολικῶν Πατέρων (πρωτοχριστιανικῆς παράδοσης) καὶ Προφητειῶν Ὁρθοδοξίας καὶ Πατέρων Ἐκκλησίας. Διότι, πρὶν τουλάχιστο ἀπ' τὸ 1971 ὁπότε ἰσχυρὰ ἀρχίζει νὰ συντελεῖται ὀλοφάνερα ἢ ἀποκατάσταση *«πάντων ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς (Βιβλικῶς Του)»* (Πράξεις 3, 21), δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀτονῆσῃ (παρέλθῃ) οὔτε ἕνα ἰῶτα ἢ κεραία ἀπὸ τὴ Βίβλο Του. Τότε (1971), ὅταν ἀπολυμανθῇ ὁ μὲ ἀντίχριστα δαιμόνια πνεύματα μολυσμένος οὐρανὸς καὶ βληθῇ (κρημνιστῇ) κάτω πρὸς τὴ γῆ ὁ πλανῶν διάβολος καὶ οἱ ἄγγελοι του μαζί του (τέλος σελ. 36, καὶ σελ. 37, Ἀποκάλυψη 12, 7-10), τότε ὁ παλιὸς (μολυσμένος) οὐρανὸς ἔχει *«παρέλθει»* καὶ ἡ παλιά (μολυσμένη) γῆ ἔχει *ριζικὰ ἰσχυρὰ* ἀρχίσει νὰ παρέρχεται, καὶ τότε (1971) ὑποτίθεται ὅτι ὁ *«κύριος τῆς βροντῆς»* ἑβδομος Ἄγγελός Του Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης θὰ θεοσαλπίσῃ *«εὐαγγέλιον αἰώνιον εὐαγγελίσαι»* πρὸς ὅλα τὰ ἔθνη ΤΗΣ ΓΗΣ. Ματθαίου 5, 18, 19. Ἀποκάλυψη 10, 7, καὶ 14, 6-7. Στὴ μέλλουσα καὶ ἤδη [ἐσχατοκαιρικά] καταφθάνουσα Οἰκουμένη-ΓΗ, *«τὴν οἰκουμένην τὴν μέλλουσαν, περὶ ἧς λαλοῦμεν»*, διότι τῶρα (ἀκόμη), *«νῦν δὲ οὐπω δρώμεν Αὐτῷ τὰ πάντα ὑποτεταγμένα»*... Ἑβραίου 2, 5, 8.

Ἡ προεισαγωγικὴ ἐξυπηρέτηση δρόμων ποὺ τείνουν πρὸς καὶ ὑπὲρ τοῦ *«καινὰ ποιῶ πάντα»* Του, γίνεται μὲ ΠΑΡΑΠΟΛΥ Θεοφοβούμενη ἀντιαιρετικὴ προσήλωσις στὴν Ἁγία Γραφή Του (Βίβλο Του), σὲ ἐρευνητικὴ ἀκροβασία διεπόμενη ἀπὸ ἱερὸ τρόπο συχνὰ ἀβάσταχτο... Ἔτσι προπαρασκευαστικὰ ὑπηρετοῦνται μερικὲς ἐρμηνεῖες-ἐρευνες. Λόγου χάρι,

εταν τὸ Ζωοποιὸ Πνεῦμα κτίζει-ποιεῖ τὸ πνεῦμα (τὴν κτιστὴ σοφία «αὐτομάτη» τὴν ἀέναα Θεοεξάρτητη), δὲν μπορεῖ αὐτὸ τὸ πνεῦμα-σοφία νὰ εἶναι ὀλότελα ὄζωο, θὰ εἶναι κάπως μὴ-ἀνθρωπομορφικά μετέχον κάποιας ἀγνωστῆς μας ζωντανίας, μάλιστα σύμφωνα μὲ τὰ προειπωμένα Βιβλικά χωρία καὶ λοιπὲς συνηγορίες. Κατόπιν ὑπάρχει τὸ μυστήριον τῆς κοσμογονίας-κοσμοσυντήρησης «ἐξ ἀμόρφου θλῆς» ΙΣΟΝ «ἐξ οὐκ ὄντων» (διότι ἡ ἀμορφη ὕλη, μὴ ἔχουσα μορφή, οὔτε ἔχει οὔτε εἶναι «ὄντα» στὸν πληθυντικὸ ἀριθμὸ, ἐνῶ εἶναι βέβαια «ὄν» στὸν ἐνικὸ ἀριθμὸ τῆς σὰν ἐνὸς μονάχα γενικοῦ ὄντος).

Ὁ Ὑπαρξοδότης Ων (τὸ λέει καὶ τ' Ὀνομά Του, Θεοταγμένα Του, «ΩΝ», «ἐγὼ εἰμι ὁ Ων», «τοῦτό μου ἐστὶν ὄνομα αἰώνιον», Ἔξοδος 3, 14, 15 καὶ 6, 3), ὁ Ων τοῦ Οὐρανοῦ (Δανιήλ, 2, 18, 19, 37, 44, ἰδίως στὴν ἀποκαλυπτικὰ ἱερὴ δοξολογία τοῦ Δανιήλ πρὸς τὸν Κύριον τῆς Ἱστορίας, 2, 18-23), ὁ Ων τῶν δυνάμεων (Ζαχαρίας 1, 12, 14, 17, καὶ Ἡσαίας 10, 16, 23, 24, 33), ὁ οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύριος Ὑπάρχων (Πράξεις, 17, 24, 28, ὅπου «ἐν Αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ΕΣΜΕΝ»), ἀποκαλύπτεται σὰν Ων Ὑπαρξοδότης, Τριαδικὰ θεόπρεπα: «Κύριος ὁ Θεός σου, οὗτος Θεός ἐστι (ΩΝ), καὶ οὐκ ἐστὶν ἔτι πλὴν Αὐτοῦ». «Κύριος ὁ Θεός σου οὗτος Θεός (ΩΝ) ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, καὶ οὐκ ἐστὶν ἔτι πλὴν Αὐτοῦ». Δευτερονόμιον 4, 35, 39, «ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός (ΩΝ), καὶ οὐκ ἐστὶν ἔτι». «ἐγὼ εἰμι Κύριος (ΩΝ), καὶ οὐκ ἐστὶν ἔτι». «ἐγὼ Κύριος (ΩΝ) ὁ συντελῶν πάντα, ἐξέτεινα τὸν οὐρανὸν μόνος καὶ ἐστερέωσα τὴν γῆν (ἀπ' ἐμαυτοῦ)». Ἡσαίας 45, 5, 6, 7, 18 καὶ 44, 24. Σελ. 222, Παροιμ. 8, 27, 28.

Τὸ χωρίον Μακκαβαίων Β' 7, 28 (ἀρχὴ σελ. 66 ἀλληλένδετα μὲ ἀρχὴ σελ. 208): «ἐξ οὐκ ὄντων», ΙΣΟΝ ἐκ μὴ ὑπαρχουσῶν μορφῶν, ΙΣΟΝ ἐκ μὴ ἀκόμη ὑπαρχουσῶν μορφῶν τοῦ ΠΡΟ-ΥΠΑΡΧΟΝΤΟΣ (ὄχι ἀνύπαρκτου!) ἐνιαίως ὁμοιόμορφου ὄντος προκοσμικοῦ, ΙΣΟΝ ἐξ ὄντος (στὸν ἐνικὸ ἀριθμὸ), ΙΣΟΝ ἡ Βιβλικὴ κτίση-προέλευση τοῦ κόσμου «ἐξ ἀμόρφου θλῆς» τῆς Σοφίας Σολομώντα 11, 17. Στὴν ἐπιστήμη εἶναι ἀτράνταχτα ἀποδειγμένο ἀξίωμα ὅτι τὸ ὄν (ὕλη-δύναμη ποῦ κοινὰ ἐνιαίως ἀπαρτίζει τὸν κόσμον) οὔτε μηδενίζεται οὔτε παράγεται ἀπὸ τὸ μηδέν. Σοφία ὀρθὴ καὶ ἀρχαία αὐτό. Αὐτὴ ἡ θεμελιώδης ἀλήθεια στὴν Ἐπιστήμη καλεῖται: κοινὸ (ἐνιαῖο) ἀξίωμα ἀθανασίας ἢ ἀφθαρσίας ὕλης καὶ ἐνέργειας. Ὄταν ἡ ± ὕλη (ὕλη καὶ ἀντι-ὕλη, π.χ. πρωτόνιον καὶ ἀντιπρωτόνιον) «μηδενίζεται», δὲν μηδενίζεται βέβαια· ἀπλῶς ἀλλάζει μορφή, γίνεται ἀμεση δύναμη, παθαίνει τὴ λεγόμενη ἀφυλοποίηση, ἀλλὰ δὲν παθαίνει... μηδενισμό. Πιο ἀπλᾶ: ΣΥΝ τρία ψωμιὰ ΜΕΙΟΝ τρία ψωμιὰ δὲν κάνει καθόλου μηδέν (ἀντικειμενικά, ἴσον κοσμοθεωρικά, ὄντολογικά), ἀλλὰ κάνει μιὰν ΚΑΤΑΦΑΤΙΚΑ ἰσόποση-ἰσοδύναμη μεταβολὴ ρέοντος ὄντος, ὄντος ΥΠΑΡΚΤΟΥ. Τὸ ἀνύπαρκτο φάντασμα «μη-

δέν» «*ὑπάρχει*» αποκλειστικά και μόνο στο ούτοπιστικό βασίλειο τῶν φανταστικῶν ιδεῶν (σελ. 172, 208 ἀρχή) σάν μιὰ νοσηρὴ ὑπερ-ιδεαλιστικὴ αὐταπάτη ποὺ *αὐθαίρετα ἀρνεῖται τὸ ἐνιαῖο πρᾶγμα ὄν*: τὴ Βιβλικὴ «*ἄμορφη ὕλη*», παίρνοντας... τὴ θέση τῆς καὶ τὸν κάποιον ὄντολογικὸ-κοσμοθεωρικὸ ρόλο τῆς. Ἡ τέτοια μηδενόφιλη ἢ μηδενίζουσα «*λογικὴ*» κατορθώνει νὰ δημιουργῆ ἓνα μυθολογικὸ Μηδέν (ὄχι τὸ μῆ-ὄν, ἢ ἀντι-ὄν, ἢ κενόν, τοῦ Δημόκριτου, οὔτε τὴν ἀντι-ὕλη τῆς σύγχρονης φυσικῆς), τὸ ὁποῖο Μηδέν τῆς τὸ προικίζει μὲ δῆθεν ὑπέρτατες ιδιότητες, ἀνώτερες τοῦ συνόλου ὄντος, δηλαδὴ ἀνώτερες τῆς ἀμορφῆς ὕλης. Λόγου χάρι ἀπὸ τὸ ὑπερ-μαγικὸ αὐτὸ Μηδέν μποροῦν ἄκοπτα νὰ βγαίνουν... ὅλα τὰ σύμπαντα (!), ὁπότε τὸ πλατωνίζον εἶδωλο «*Μηδέν*» κάπως θεοποιεῖται καὶ ὑπερ-θεοποιεῖται. Ἡ τέτοια «*λογικὴ*», πλατωνικὰ ἐπιρρεασμένα (σελ. 57 ψηλά, 208 ἀρχή), κατορθώνει ὑπερ-φανταστικά νὰ τὸ ποιήσῃ αὐτὸ τὸ Μηδέν τῆς: συγχρόνως ἐξωβιβλικὰ καὶ ἀντι-Βιβλικὰ καὶ ἀντιεπιστημονικὰ, καὶ ἐναντίον τῆς γραπτῆς παράδοσης τῶν αὐτοπτῶν καὶ αὐτήκοων μαθητῶν τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῶν Προφητειῶν τῆς Ὀρθοδοξίας (σελ. 158 ἕως 161), καὶ ἐναντίον τῆς Θεοευλογημένα προφητικῆς φυσικῆς φιλοσοφίας τῶν Ἑλλήνων προσωκρατικῶν, κλπ., ἔτσι (δίχως ἐπίγνωση) μειώνοντας καὶ ἀξιολογικὰ ὑποτιμώντας τόσο τὸ ἄμεσο (τοῦ «*αὐτομάτη*») πανούρανιο ὄν, ὅσο καὶ τὸ ἀφανὲς Ὑπέρτατο Ὄν, δυστυχῶς. Ὁ ἀξιοχαρὴς ὦν εἶναι κοσμοπλάστης-κοσμοσυντηρητῆς Παντοδύναμος μέσω τοῦ φίλεργου κτίζειν-ποιεῖν [Γένεση 1, 1, Ἰωάν. 1, 3 καὶ 5, 17, Σοφία Σολομ. 11, 17], καὶ ὄχι Παντοδύναμος μέσω... τοῦ «*μηδενός*».

Εἶναι προτιμότερο νὰ ὁμολογηθῆ ἡ ἀνθρώπινη ἀγνοιά μας, δηλώνουσα: «*δὲν ξέρομε πῶς ἀκριβῶς ἐγένετο* (ἐποιήθη, ἐκτίσθη, ἐγίνε) ἢ προκοσμικὴ «*ἄμορφη ὕλη*» (σελ. 226)», παρὰ βιαστικὰ πλατωνίζοντας νὰ δίνονται κατευθύνσεις καὶ ἐρμηνεῖς ποὺ δὲν εὐσταθοῦν ὄντας φανταστικὲς καὶ ὑποκειμενικὲς (πλατωνίζουσες). Εἶθε, μὲ τοῦ Ἐλεοῦντος Κυρίου τὴ βοήθεια, νὰ γίνῃ μπορετὸ νὰ ὑπάρξῃ κάποιον ἐξυπηρέτηση φιλαλήθης ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἔρευνα.

Ἐπιτραπῆ ἓνα χοντροκομμένο παράδειγμα, ἀνεπαρκὲς ὁμολογεῖται. Ὁ Μπετόβεν δημιουργεῖ τὶς θεῖες συμφωνίες του ΟΧΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΗΔΕΝ, ΑΛΛΑ ΑΠΟ ΜΕΣΑ ΤΟΥ. Αὐτὸ τὸ «*ἀπὸ μέσα του*», ΙΣΟΝ ὁ μέσα στὸν Μπετόβεν ἀγαθὸς πλοῦτος ὁ κατὰ φύση του τείνων νὰ γίνεταί ἀξιώτερος-πλουσιώτερος, δὲν ταυτίζεται καθόλου μὲ... τὸ «*μηδέν*». Ὁ μέσα στὸν Μπετόβεν πλοῦτος, χωρὶς νὰ εἶναι καθόλου... «*μηδέν*», φίλεργα-φιλάξια μὲ ἀγαθὴ θέληση γίνεται γόνιμος καὶ παράγει, ποιεῖ, κτίζει, ἐγχαράττει, φιλοτεχνεῖ τὶς συνθέσεις-συμφωνίες του σάν ὄντα-πράγματα καινούργια μὲν ἀλλὰ ὄχι προερχόμενα ἀπὸ τό... ἀπόλυτο τίποτα, τὸ «*μηδέν*». Καὶ ἓνα ὁποιοδήποτε νεογέννητο βρέφος εἶναι

«καινούργιο», και οι πρωτόπλαστοι ήταν «καινούργοι», αλλά δεν προήλθαν από τό... «μηδέν». Προήλθαν από κάτι που προϋπήρχε. Έτσι ο κόσμος Βιβλικά προήλθε από την άμορφη ύλη που προϋπήρχε [Σοφία Σολομώντα 11, 17]. Και η ίδια η άμορφη ύλη σαν **δν προκοσμικό**, κάπως, άγνωστό μας, θα προήλθε από τον Προϋπάρχοντα Όντα, τον άναρχα Αιώνιο, τον Ζώντα Κύριο τών άξιών, τον Ύπαρξοδότη Θεό. Διότι δεν υπάρχει [και αξιολογικά-ήθικά δεν επιτρέπεται να υπάρχει] τίποτε άλλο από το όποιο ή άμορφη ύλη ή το προκοσμικό **δν** θα μπορούσε να προέλθει. **Σελ. 156 έως 161.**

Εύτυχως η Βίβλος Του άμεσα και έμμεσα στηρίζει πολύ αυτές τις Θεοδοξάζουσες θέσεις, **άλληλένδετα συντονισμένα** με την κάποιαν (άγνωστο είδους) ζωντάνια όλων τών έργων Του που όλα τον ύμνούν. Και λοιπόν θα ήταν, λόγου χάρη, άφορητη αντιβιβλική πρόληψη **άνθρωποκεντρική** να νομίζεται ότι η Θεόκτιστη και Θεοσυντήρητη (με το «αυτόμάτη» του «πάντα μέτρω και αριθμώ και σταθμώ διέταξας») **άέναη ύλη-δύναμη** του Άένασου Όντος είναι τάχα μια άζωη-ψόφια τιποτένια σκόνη. [*οίδα γάρ ότι **δένναός** έστιν ο εκλύειν με μέλλον ΕΠΙ ΓΗΣ*». Ίωβ 19, 25. Και Κλήμη Β' «*τήν **δέναον** του κόσμου σύστασιν*», σελ. 158].

Πριν υπάρξουν γραμμένες πάνω στο τραπέζι του οι συμφωνίες του Μπετόβεν δεν υπάρχουν. Άλλά η τέτοια έν χρόνω άνυπαρξία τους σημαίνει αναγκαστικά ότι αυτές προήλθαν από... το άπόλυτο μηδέν, από την ιδέα του «*βασιλείου ιδεών*» ή όποια λέγεται «*άπόλυτο τίποτα*»; Έτσι δά από το μηδέν άπόλυτα ξαφνικά, τζαμπατζιδικά ταχυδακτυλουργικά, βρέθηκαν οι θείες συμφωνίες του γραμμένες πάνω στο τραπέζι; Τή θεία μαγεία μέσα στις **άξια και άξιοχαρώς δουλεμένες** συνθέσεις του, έμεις μειωτικά θα τή θεωρήσωμε άπλώς σαν μια άυτόματικά άκοπη μαγεία μάγου παραμυθιού; Μήπως ύποτιμούμε και προσβάλλομε τον θείο συνθέτη όταν του λέμε ότι τά έργα του δεν βγήκαν [*αχυθηναι*] φίλεργα-φιλάξια από μέσα του, αλλά βγήκαν από... το «*μηδέν*», και λοιπόν αυτός δεν **εργάσθηκε άξιοχαρώς** για να φιλοτεχνήση-ποιήση την έννεάδα τών Μπετοβενικών συμφωνιών του, αλλά άπλώς μονάχα με ένα στιγμιαίο πάτημα στο ήλεκτρικό κουμπί της θέλησής του παρουσίασε τυχάρπαστα όλη τή θησαυροφορία του σε άπόλυτη ύπερ-ιδεαλιστική μαγεία παραμυθιού; Μήπως ίσως, εάν εκείνος μπορούσε να άπολογηθῆ, θα μās έλεγε περίπου τά ακόλουθα για να έξυπηρετήση την άπορία μας; «*Άγαπητοί μου φίλοι, κοιτάξετε λοιπόν τά χειρόγραφα τών συμφωνιών μου. Άνάγλυφος πάνω τους δείχνεται και άποδείχνεται ο **άξιοχαρής μόχθος** που ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ, ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ, ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ...*» Πριν **έκχυθῆ** (σελ. 160) από μέσα μου σαν **θέλημα άγάπης** προηγήθηκε **δημιουργική άρμονιοχαρής ΕΡΓΑΣΙΑ** μέσα μου, στην

πνευματική σύλληψη τοῦ ἔργου. Λοιπὸν οἱ μπετοβενικὲς συμφωνίες μου, κάπως τριπλᾶ, (α) εἶμαι ἐγὼ, δηλαδὴ αὐτὲς εἶναι ἡ προσωπικότητά μου, καὶ (β) ἐγὼ τίς ἐσύνθεσα καὶ εἶμαι ὁ ποιητὴς των, σὲ ἀγαποχαρῆ ταυτισμὸ τοῦ δημιουργοῦντος «ἐγὼ» μὲ τὸ δημιουργούμενο «ἐσύ», ὅπου συγχρόνως κάπως τὸ ἐγὼ καὶ τὸ ἐσύ ταυτίζονται χωρὶς νὰ ταυτίζονται ἀπόλυτα, καὶ (γ) οἱ συμφωνίες μου, ἐξωτερικευμένες πιά καὶ διατυπωμένες σὰν τελεσιουργημένες μορφές συγκεκριμένες, βρίσκονται τώρα πιά δίπλα μου, συντροφικὰ πλάϊ μου, «παρά». Καὶ ὁ κόσμος τῶν συμφωνιῶν μου ἐγένετο ἐνιαῖα ἐν ἐμοὶ καὶ δι' ἐμοῦ καὶ ἐξ ἐμοῦ.

Καὶ πάλι ὁμολογεῖται ὅτι τὸ παράδειγμα εἶναι καὶ χοντροκομμένο καὶ ἀνεπαρκές, ὥστε μόνις ἐλπίζεται ὅτι εἶναι πιθανὸ νὰ ἐξυπηρετήσῃ κάπως, καὶ πάντως διάπυρα ἐκφράζεται ἡ εὐχή: εἴθε νὰ μὴ βλάβῃ. Μὲ τὴν παραμέριση τῆς νηπιακῆς γαιοκεντρικῆς πρόληψης ἀπὸ τοὺς Κοπέρνικο καὶ Γαλιλαῖο ὁ Ὡν ἐμεγαλύνθη καὶ δοξάστηκε στὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων, δέν... ἐξέπεσε βέβαια. Ἐνάλογα ὁ Ὑπέρτατος μεγαλύνεται καὶ δοξάζεται ὅταν ὑποταγμένα στὴ Βίβλο Του (σελ. 47) ἡ τῶν ὁποίωνδήποτε θεοφοβούμενη ἔρ ε υ ν α προχωρεῖ καὶ ὑπηρετεῖ τὸ φιλόανθρωπο «συγκλίνει» τὸ δουλεῦον τὴν προεισαγωγικὴ ὁδοποιία π ρ ὸ ς τὸ «μία ποιῆνη, Εἰς Ποιῆν» καὶ τὸ ἀλληλένδετο μὲ τὴ Μιά Ποιῆνη «καινὰ ποιῶ πάντα». Ἐλεος, Κύριε τοῦ ἐλέους. Σοφία Σολομώντα 9, 1.

Ἐνάκληρη ἡ Βίβλος, καὶ ὅλοι οἱ Ἀποστολικοὶ (μαθητὲς τῶν Ἀποστόλων) Πατέρες, καὶ ὅλες οἱ Προφητεῖες τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ὅλη ἡ προφητικὰ Θεοευλογημένη φυσικὴ φιλοσοφία τῶν προ-Σωκρατικῶν διανοητῶν, καὶ ὅλη ἡ Ἐπιστήμη (γιὰ νὰ μὴ προσθέσωμε: ἐπίσης καὶ ὅλη ἡ ἀρχαία μύηση), δέν λένε πούθενά οὔτε κἂν μιά φορά ἐκεῖνο τὸ π λ α τ ω ν ἰ ζ ο ν αὐθαίρετο «ἐκ τοῦ μηδενός» γιὰ τὴν κοσμογονία, τὸ τόσο ἐπιζήμιον σὰν διασπαστικὸ τῆς ἐνότητος τοῦ Πνεύματος (Ἐφεσίου 4, 3, 13, ἀλληλένδετα μὲ τὸν ἑξαχιλιόχρονον ἀόρατον πόλεμον στὶς σελίδες 172, 173, καὶ λοιπὸν ἐπίσης μὲ Ἐφεσίου 6, 12). Πῶς ἐποίησε-ἐπλάσε «τὸν κόσμον ἐξ ἀμόρφου θλῆς» ὁ Ὡν; Σοφία Σολομώντα 11, 17. Οὔτε ξέρομε, οὔτε ὑποκειμενικὰ φτιάχνομε θεωρία, ἀλλὰ «ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς». Ἰωάννης 5, 39. Κάποιες συντονιζόμενες Βιβλικὲς ἀπαντήσεις εἶναι, Τριαδικά, οἱ ἀκόλουθοι. (1) «φρονήσει» (συνέσει) ἐξέτεινε τὸν οὐρανόν» (τοὺς οὐρανοὺς), πού συσχετίζεται μὲ τὸ «τῷ Δόγῳ (Υἱῷ) τοῦ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν» καὶ (2) «ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην (γῆν) ἐν τῇ σοφίᾳ Αὐτοῦ», καὶ (3) «Αὐτὸς ἐποίησε τὴν γῆν» (τόσο τὴν ἀόρατη καὶ ἀκατασκεύαστη «γῆ» — ὕλη-δύναμη, ὅσο καὶ τὴν ἀστρική γῆ, Γένεσις 1, 1, 2) διὰ τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ», ἐπίσης σὰν «Κύριος τῶν

δυνάμεων». Ἱερεμίας 10, 12, στὴ Βίβλο ἀπ' τὴν ἑβραϊκὴ καὶ στὴν τῶν Ἑβδομήκοντα. Ψαλμὸς 32 (33) 6.

Ἑνιαία Τριαδικὰ τὸ μὲν (1) ἀναφέρεται στὸ Λόγο-Υἱὸ (σελ. 93 χαμηλά), τὸ δὲ (2) στὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ δὲ (3) στὸν Πατέρα Θεό. Σελ. 158, 159. Αὐτὸ τὸ ἐνιαία τριπλὸ «πῶς», ὅταν ὁ Ὡν τὸ κάνει κτιστὸ «αὐτομάτη» χειραφετημένο Του, καθιστάμενος ἔτσι ὁ Ὡν ἀφανὴς ἢ κάπως ἔμμεσα Ὑπάρχων (Ἡσαίας 45, 15, ΩΝ κρυπτόμενος), τότε τὸ τριπλὸ αὐτὸ κοσμογονικὸ σχῆμα τοῦ «αὐτομάτη» (σελ. 107 χαμηλά, 108 ἀρχή) ἐκφράζεται στὴ Βίβλο Του, «πάντα: μέτρῳ [ἴσον τὸ (1)], καὶ ἀριθμῷ [ἴσον τὸ (2)], καὶ σταθμῷ [ἴσον τὸ (3)] διέταξας», τῆς Σοφίας Σολομώντα 11, 20.

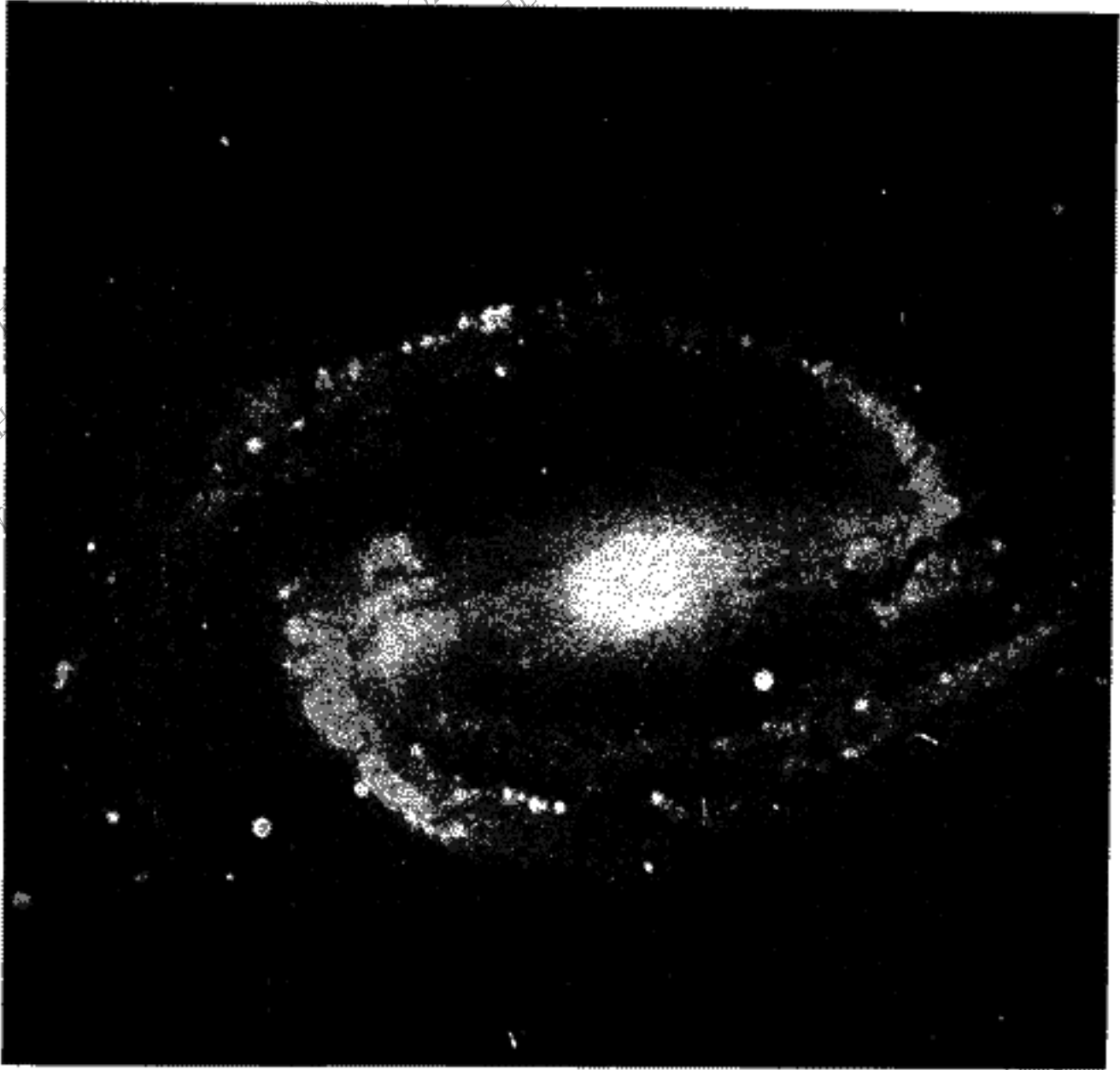
Καὶ τὸ κτιστὸ φῶς καὶ οἱ ἄνεμοι (ἀκτινοβολίες καὶ πεδία δυνάμεων, σελ. 224, 225, «εἰς Σε τὸ σκότος εἶναι ὡς τὸ φῶς», ἀκτινοβολίες γενικά, καὶ σκοτεινὴ κοσμικὴ ὕλη, Ψαλμὸς 139, 12, καὶ σελ. 224) πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ συν-κτίζονται κοσμογονικά; «Ἐξάγει ἄνεμον ἀπὸ τῶν θησαυρῶν Αὐτοῦ», «ἐκβάλλει ἀνέμους ἐκ τῶν θησαυρῶν Αὐτοῦ», «ἐξήγαγε φῶς ἐκ τῶν θησαυρῶν Αὐτοῦ». Ἱερεμίας 10, 13. Ψαλμὸς 135, 6, Ἱερεμίας 10, 13 στοὺς Ο'. Δὲν λέγει, καὶ οὔτε ἦταν δυνατὸν νὰ πῆ: «ἐκ τοῦ μηδετός», ἀλλὰ λέγει «ἐκ τῶν θησαυρῶν Αὐτοῦ», ἀπὸ τὸν πλοῦτο Του. Ἄς γίνῃ ἀνεκτὸ τὸ ἀνεπαρκὲς παράδειγμα: ὁ Μπετόβεν ἀπὸ ποῦ θὰ ἔβγαζε-συνέθετε τὸν κόσμον τῶν συμφωνιῶν του; Ἀπὸ τό... ἀπόλυτο μηδέν; Ἡ, ἀπὸ τὸν ἐντὸς τοῦ θεοῦ πλοῦτο, δηλαδὴ ἐκ τῶν θησαυρῶν αὐτοῦ; «Πάντα ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἐποίησεν, ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ, ἐν ταῖς θάλασσαις, καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἀβύσσοις». «κατὰ τὸν πλοῦτον Αὐτοῦ», «βάθος πλοῦτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ», «ὅτι ἐξ Αὐτοῦ καὶ δι' Αὐτοῦ καὶ εἰς Αὐτὸν τὰ πάντα». Ψαλμὸς 135, 6. Φιλιππησίους 4, 19. Ρωμαίους 11, 33 ἕως 36. Ἡσαίας 40, 13, 14. Τὸ δὲ ὑψιστὸ «κστοικῶν φῶς ἀπρόσιτον», ὑποτίθεται ὅτι μπορεῖ ἴσως νὰ εἶναι ἡ προκοσμικὴ (καὶ συγχρόνως ἀέναη, ἀκατάργητη) ἄμορφη ὕλη (Σοφία Σολομ. 11, 17), πιθανῶς ἀέναη ὑποκβαντικὴ ἴσον ὑποκυματικὴ προακτινοβολία (μέσο σελ. 110, 111). Ὅποτε, σὲ ἔτσι προκύπτουσα ἐνιαία συμμετρία Τριαδική, ὁ Ὡν ἐνιαία κατοικεῖ: (1) τοὺς οὐρανοὺς ὅλους καὶ πλέον τούτων (Χρονικῶν Β' 6, 18. Ἱερεμίας 23, 23-24, Πράξεις 17, 28, σελ. 111 μέση), καὶ (2) τὴν αἰωνιότητα, τὸν αἰῶνα χρόνον (τοὺς ἀπέραντους αἰῶνες-χρόνους τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέα σαλοῦ, βίος του σελ. 80, ἐδῶ σελ. 225, Ἡσαίας 57, 15, Ἐκκλησιαστής 3, 15, σελ. 111), καὶ (3) «φῶς οὐκῶν ἀπρόσιτον» (Τιμόθεον 6, 16, μέσο σελ. 110). Ὅπου, ἐνιαία Τριαδικὰ, τὰ εἰπωμένα (1), (2), (3), ἀναφέρονται-συσχετίζονται, μὲ τὴν ἴδια ἀντίστοιχη σειρὰ πάλι, πρὸς τὴν ἐνιαία συμμετρία τῶν εἰπωμένων: «πάντα: (1) μέτρῳ, καὶ (2) ἀριθμῷ, καὶ (3) σταθμῷ διέταξας», σελ. 104, 105.

Τί αξία-σημασία έχει τὸ νὰ παραμεριστοῦν (πρωταρχίζοντας ἢ πνευματικὴ ὀρθοδοξοποίηση μὲ τὴν ἀρμόδια πρὸς τοῦτο δωδεκαετία 1961-1973, σελ. 173) οἱ θεμελιώδεις ἐκτροπές, προλήψεις, πλατωνισμοί, ἀορασίες στὴν ἐπιστήμη τῆς Πίστης; Τί σημασία ἔχει νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ πνευματικὸ σῶμα τῆς Πίστης τὰ φοβερὰ ἀγκάθια-σφήνες ποὺ καταπληγώνουν καὶ διασποῦν τὴν ἐπιστημονικὴ τῆς Βιβλικῆς ἐνότητα; Ἐχει τὴ σημασία ὅτι ἀποκαθιστώντας σὲ ἀρμονικὸ Σύστημα μιὰν συνεπῆ ἐνιαία ἀξιολογία καὶ ἐπιστήμη, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος τῆς Βίβλου, ἀποκαθίσταται ἔτσι καὶ ἡ δίχως ἀντιφάσεις ἐνότητα τῆς σύνολης Βιβλικῆς Ἑρμηνείας (ποὺ στρουθοκαμηλικὰ ἀγνοεῖται), καὶ μὲ τὴ συνεπῆ πνευματικὴ ἐνότητά της ἡ Θεία Βίβλος γίνεται ἓνα πολὺ ἀποτελεσματικώτερο ὄπλο γιὰ νὰ ἔλξη φιλόφθονα σωστικά πρὸς αὐτὴν τὶς ἑκατοντάδες τῶν ἑκατομμυρίων συνανθρώπων ποὺ εἶναι (χωρὶς νὰ πολυφταῖνε) ὀλιγόπιστοι, δύσπιστοι, ἀλλόθρησκοι, ἀπιστοι, ἄθεοι. Μερικὰ θεμελιώδη ἐξωβιβλικὰ ἀγκάθια-σφήνες ποὺ μέχρι καιροῦ (ἐσχάτου τώρα) καταπληγώνουν τὴν εἰπωμένη πνευματικὴ ἐνότητα, εἶναι: (Α) ἡ ἐπιρροὴ φιλοπλατωνικῶν ἀντιεπιστημονικῶν ἀπόψεων στὶς ἐρμηνείες τῆς Βίβλου· (Β) ἡ κοσμοδημιουργία ἀπὸ τό... ἀπόλυτο μηδέν· (Γ) ἡ ἐγωιστικὴ ἀνθρωποκεντρικὴ-ψυχοκεντρικὴ πρόληψη ὅτι ἡ Θεόθεν προερχόμενη ἀμορφὴ ὕλη καὶ ὕλη-δύναμη (ἴσον τὰ πανουράνια σύμπαντα) εἶναι τάχα... ὀλότελα ἄζωη, χωρὶς κανένα μὴ-ἀνθρωπομορφικὸ εἶδος ζωντανίας, μιά... τιποτένια σκόνη-ψοφίμι· (Δ) ἡ δογματικὴ πίστη ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι μονάχα οὐράνια, καθόλου ἐπίγεια, καὶ ὅτι τὴν ὠραία γῆ Του ὁ Κύριος τῶν ἀξίων θὰ τὴν καταστρέψῃ... ὀλότελα, ὀλόκληρη, καί... γιὰ πάντα· (Ε) ἡ ἡττοπαθὴς αὐτοεγκατάλειψη, ἡ λιποταξία ἀπὸ τὸν χριστιανικὸ κοινωνικὸ ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ λυκόπληκτου ποιμνίου-λαοῦ, ὅπου ἐμπρακτὰ στὴ συμπεριφορὰ τους στὴ ζωὴ τους βάζουν τὸ ὅποιοδήποτε κράτος καὶ τὴ μαμωνοδουλεία-μαμωνοδειλία παραπάνω ἀπὸ τὸ Θεό! Ἡ κατανόηση γιὰ τὴν ἀλληλένδετη ἐνότητα τῶν εἰπωμένων πέντε πληγῶν ἀνάγεται στὸ περιεχόμενο τῶν σελίδων 170 ἕως 174, καὶ 177 μέση ἕως ἀρχὴ 178. Ἐφес. 4, 3.

15. «*Ἐκ τῆς λάμψεως τῆς ἔμπροσθεν αὐτοῦ διήλθον τὰ νέφη αὐτοῦ, χάλαζα (ἀλληγορικά) καὶ ἄνθρακες πυρός*», «*σκότος, ὕδατα ζοφερά, νέφη πυκνὰ τῶν ἀέρων*», «*σκότος ὑδάτων ἐπάχυνε (σὲ συσσώρευση καὶ πύκνωσι) ἐν νεφέλαις ἀέρος. Ἐκ τῆς φέγγους ἐναντι αὐτοῦ ἐξεκαύθησαν ἄνθρακες πυρός*». Χωρία: στὴν εἰκόνα 14. Ἡ φωτογραφία δείχνει ἑναρξη ἑλξογέννητης γεφύρωσης καὶ συγχώνευσης μεγάλων μαζῶν κοσμικῆς ὕλης. Ἡ κρουστικὴ ὁρμὴ προκαλεῖ θερμότητα ἀνάφλεξης. Συγκρούονται

χαώδεις κόσμοι ανακαινιστικά των... Φωτογραφίες αστεροσκοπείων Wilson και Palomar.

16. Μὲ τοὺς σὰν δρέπανα βραχίονές του ὁ γαλαξίας αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηριστῆ... δρεπανηφόρος [ἐπίθετο στὶς προφητείες...]